

EL NOM VOLGUT, de Pau Coya

(Fragment en català)

PARE DE LA LUA: Què és això?

MESTRA: L'últim examen de mates.

PARE DE LA LUA: Està molt bé, un 8.

MESTRA: Sí.

PARE DE LA LUA: I mira que el raonament dels problemes a vegades li costa una mica, a la Lua, però... Espera, un moment, Carme. T'has equivocat...

MESTRA: —

PARE DE LA LUA: Aquest no és l'examen de la Lua.

MESTRA: —

PARE DE LA LUA: Qui és l'Elio? No em sona. Que és, un nen nou de la classe? O potser d'un altre curs?

MESTRA: Aquest és l'examen que va entregar la Lua.

PARE DE LA LUA: Que no. Mira, aquí, on posa "nom, dos punts". Hi posa "Elio, E-lió". Que no ho veus?

MESTRA: No t'ha explicat res, oi?

PARE DE LA LUA: —

MESTRA: "Vull que a partir d'ara tots us dirigiu a mi com Elio".

PARE DE LA LUA: Què dius, ara?

MESTRA: Ahir vaig entregar els exàmens corregits.

Qui ha estat el gracioset? Ara em signeu els exàmens amb pseudònims, o què? De veritat, que esteu a punt de passar a Secundària, per l'amor de Déu! Que aquestes coses de nen petit ja no us les deixaran passar a l'institut, home. Va, que no ha estat ningú? Ah, no ha estat ningú! Ara resulta que tenim un fantasma a la classe. Mira què bé, un fantasma que es fa dir Elio.

I la Lua aixeca la mà.

Què passa, Lua?

“L’Elio soc jo, Carme. Vull que a partir d’ara tots us dirigiu a mi com Elio”.

PARE DE L’ELIO: Què?

MESTRA: Això va dir. I jo vaig quedar freda, eh?

PARE DE L’ELIO: Però...

MESTRA: I per sorpresa meva, la resta de la classe ni “mu”, tu. Ni una rialla, ni un comentari, res. Resulta que la Lua ja ho havia explicat a la Mia, i que el Sergi Gómez ho va sentir, i com és un nen tan conscienciat amb les causes socials, doncs ho va advertir a la resta. I tu, tots, bé, “totis” com si res. Entesos. Elio? Doncs, Elio, au.

PARE DE L’ELIO: Que la Lua...

MESTRA: Que aviam si m’entens, que, per mi, perfecte que els nois i noies de la classe hagin desenvolupat aquesta tolerància i respecte, però és clar, és *raro*.

PARE DE L’ELIO: *Raro*?

MESTRA: Sí, vull dir, que si ara a la Lua li ha entrat aquesta fixació...

PARE DE L’ELIO: Fixació?

MESTRA: Sí, com li podria haver entrat qualsevol altra... Doncs que hauríem d’anar amb compte perquè, és clar, no podem anar aplicant el protocol trans de l’escola així com així.

PARE DE L’ELIO: Però, aviam, un moment. El protocol trans!?

MESTRA: Que ara els nanos estan enganxats al TikTok i veuen moltes coses que els poden confondre. I això només és la meva opinió, eh? Però vaja... tenint en compte el diagnòstic de la Lua...

PARE DE L’ELIO: Què hi té a veure, el diagnòstic?

MESTRA: No, que parlant-ne amb l’orientadora creiem que el més adient ara mateix és actuar amb prudència.

PARE DE L’ELIO: Prudència?

MESTRA: Potser se li passa.

PARE DE L’ELIO: Que potser se li passa?

MESTRA: Sí.

PARE DE L’ELIO: Ja hi tornem a ser.

MESTRA: Què vols dir?

PARE DE L’ELIO: Prudència és precisament el que ens van demanar a l’altra escola quan a P3 la seva mare i jo ja ens vam adonar que no era com els altres.

MESTRA: Bé, però/

PARE DE L'ELIO: Quan vam demanar als mestres que l'observessin. Que ens preocupaven segons quines conductes del seu desenvolupament.

MESTRA: Sí, però en aquest cas/

PARE DE L'ELIO: I ens van demanar prudència.

MESTRA: Amb les nenes no és tan evident. És més difícil identificar-ho i els diagnòstics solen arribar de manera més tardana. Suposo que es volien curar en salut.

PARE DE L'ELIO: Van trigar tres anys en derivar-la. Tres anys que ens podríem haver estalviat de dubtes i patiment. Amb aquesta prudència voleu actuar vosaltres ara?

MESTRA: Creiem que és el més convenient.

PARE DE L'ELIO: És a dir, que no actuareu.

MESTRA: Ara estem a no-res del final de curs. Hem de corregir els últims exàmens, fer els informes, preparar la graduació... Val més deixar que passi l'estiu. I aleshores, pel setembre, ja es veurà.

PARE DE L'ELIO: És clar. I ja serà un problema de l'institut, oi?

MESTRA: No, home, no. Un problema tampoc! Però haurien d'activar ells el protocol, això sí.

PARE DE L'ELIO: I què faig jo, mentrestant? Eh?